

Ѕ'

Горски стана рязко от стола, но не отдаде чест.
Докато ставаше бутна една чаша от масата.
Имаше още няколко мига свобода и нямаше да ги използва в глупости.
Дръпна си за последно от цигарата си.
Съзнанието се изостри, умът забелязваше всеки детайл.
Кръвта нахлу в главата, стомахът се обърна с хастара навън.
Знаеше, че идват да го арестуват.

Това вероятно е краят му.

Комунизъм, казармата. Полковникът се беше пробвал да го опипва. Горски не се даде.
После полковник Морски го докладва за някакво несъществуващо провинение пред
Генералния щаб.
Не знаеше какво е провинението. Не знаеше къде го водят.

За голяма изненада – не го изправиха пред военен съд, никакъв дисцип, никакъв
карцер, не го биха, не го убиха.
Психодиспансер.
О, да. Да. Хитро – каквото и да каже за полковника си в лудницата, няма да му
повярват. Да.

Ето ги – идват докторите с иглите. Ще се мята като риба на сухо, ще се опита да се
защити – ей сега ще му промият мозъка.

Бялата усмирителна риза мирише на пикоч и повърнато едновременно.
Когато отвори очи, го бяха завързали за леглото и го бодяха с инжекции.

Когато после отвори очи – беше в една тапицирана с дунапрени стая, без прозорци и
врати. Беше сам и не знаеше дали е ден или нощ.

Пак отвори очи и пак беше завързан за леглото и отново го дупчеха с игли.

И тогава си каза: ето – те разполагат с тялото ми.
Но това не съм аз.
Аз съм много, много навътре и ще се свия, и ще изчакам.
Могат да имат тялото ми, но не и мен.
Помисли, че усеща лека усмивчица по лицето си.

~ ~ ~

И устоя.